

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ausonio Correctori. 359.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

cos, qui opibus abundant, nec aduersus eos, quibus cum contumaci fera, hoc est, cum paupertate certamen est, aliquid prae- ter legem perpetrare in animum inducit. Nam nec illos ledit, pecunias eripiens: nec hos iuris religionē ob munera peruertens.

Anfonio Correctori. 359.

Quandoquidem ad surripiendam non fortium tantum, sed etiam prudentum vi- rorum mentem assentatio magnam vim habet: idcirco non iniuria metu valentio- rem eam esse assero. Illi etenim plerique cedere verentur: huic autem lubentibus animis succumbunt, temerē videlicet ac citra cruciatum seipfos dedentes.

Leontio. 360.

Ne mireris, vir optime, nec, vltra quam par sit, doloris iaculo configatur animus tuus, propterea quod, cum Zosimo, vt scripsisti loquendi libertas causa sit, non cancellis quibusdam & ianuis, quas etiam quidam fortasse aperire queant, verum tot ac tantis criminibus, adhuc tamen linguae perulantia labore. Vt enim iis, qui aliquid ex virtute gerunt, postquam virtutis mu- neribus perfuncti sunt, modestiam adhibe- re mos est: sic etiā iis, qui peccant, post de- lecta superbire atque animis efferi. Quod si huius rei argumētum capere cupis, per- spice quidnam tres illi pueri, qui ob vi- tae probitatem ac iustitiam igne superio- res extiterunt: Peccauimus, iniquē egi- mus, iniustitiam fecimus. At cōtrā Iudaei, qui nec ab vlllo scelere, nec ab obsceno vlllo sermone abstinerant, his verbis vte- bantur: Custodiuius praecepta tua, & iu- stificationes tuas: ac nunc alienos beatos praedicamus. Quamobrem nec tu quoque perturberis, nec absurdum quicquam & absonum proloquaris: illud pro certo ha- bens, extremae ipsius stupiditatis hoc in primis argumentum esse.

Hieraci clarissimo. 361.

Non area statua auro refulgens aetione

πλάτω κομίστας, οὐτε εἰς τοὺς δύ- ονθετήτω μέλω, τῆ πενία φημι μα- χρώμενος, παρὰ νόμον πᾶσι τοῖς ἀγα- θοῖς ἀποδοῦναι. ὅτι γὰρ οὐκ εἰναι ἀδικεῖ ἀρπάξων τὰ χεῖματα, ἔτε τούτους, λήμμα πᾶσι φθείρων τὸ δίχαιον.

Αὐσονίῳ κορρίκτοι. τιβ.

Ἐπειδὴ δεινὸν ἢ κολακεία ἢ μίον τῶν ἀνδρείων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐμφορίων κλέψαι τὸν νοῦν. ἀλλὰ τὸ εὐκρίως τὸ φόβου ταύτην φημι διωπατίαν εἶναι. τῶ μὲν γὰρ ἀσχυρόνται πολλοὶ εἶξαι. τῆς δὲ ἡδύως ἠθάρται, ἀκρίτως καὶ ἀβασανίως ἑαυτὸς ἐδιδόχτες.

Λεοντίῳ. τξ.

Μὴ θαύμαζε, ὦ ἄριστε, μηδὲ ἔξω τὸ ἀρεπὸντος ἐξακοπίζεσθαι σου τὸ φρόνημα, εἰ κεικλεισμένης, ὡς γέγρα- φας, Ζωσίμου τῆς παρρησίας, οὐ κατὰ κλίσι καὶ θύραις ποῖν, ἀς πρὸς αὐτὸν καὶ παραινέσεις, ἀλλὰ πρὸς τοῖς κατὰ τι- λικουτοῖς ἐγκλήμασιν, ἐπὶ καὶ ἀθυρο- γλωπίῃ. ὡς γὰρ τοῖς κατορθοῖσι μετὰ τὰ καὶ ὁρῶμα ἴα ἔθος, οὕτω καὶ τοῖς ἀμαρτάνουσι μετὰ τὰ πλοῦσι ἐπαρῶν. εἰ δὲ βέλεις δόξαι δέξιν τὸ το λαβεῖν, ἴα τὸς πρὸς πᾶσι οὐκ εἰναι τοῖς κρείττονας τὸ πρὸς ἀλλοῖς διχασίῃν ἀποφάνεσθαι, τί φασιν. ἡμᾶρτοῖν, ἡμιόμοσάν, ἡδικήσαν. οἱ δὲ Ἰσδαῖοι, οἱς οὐδὲν ἀμάρτημα ἀπερακτον, οὐδὲ λόγος ἀ- χρὸς ἀρεπῆτος ἴω, ἔφασκον, ἐφυλά- ξαν τὰ περὶ τὰ γράμματα σου, καὶ τὰ διχασίματα σου. καὶ νῦν μακαρί- ζομεν ἀλλοτρίους. μὴ τοῖνυν μηδὲ αὐτὸς παρῶν, μηδὲ ἀπὸ τῆς πρὸς θεοῦ σου καὶ ἀποδοῖν, γνώσκων ὅτι τὸ πο μᾶ- λιστα δειγμά ἐστι τῆς ἐσχάτης αὐτῆς παραπληξίας.

Ἰερακι λαμπερότατο. τξα.

Οὐ χαλκῆ εἰκὼν χρυσοῦ ἀπὸ τῆς πρὸς θεοῦ σου.